

Kometa

„S těmi cestami a řekami je to zvláštní,“
uvažoval Čenich. **„Když je vidíme, jak kamsi
spějí, dostáváme strašnou chuť být někde
jinde. Provázet je a vidět, kde mají konec.“**

„Ahoj,“ řekl Čenich. „Našel jsem úplně
vlastní cestu. Vypadá nebezpečně.“

„Jak nebezpečně?“ zeptal se
muminek.

„Skoro bych řekl, že z v l á š ť
nebezpečně,“ odpověděl
Čenich vážně.

„Tak to si s sebou musíme vzít
obložené chlebičky,“ odpověděl
muminek. „A šťávu.“

„Měl jsem takovou radost,“ vysvětloval muminek svému společníkovi. „Věděl jsem, že tady máme údolí, řeku a hory, ale o moři jsem neměl ani potuchy. Podívej se na ty vlny!“
„Vypadají studeně a zlostně,“ řekl Čenich.
„Když do nich vlezeme, tak jsme mokří, a když se od nich necháme nést, tak zvracíme.“

„Musíš se dívat na všechny strany, všude může číhat nebezpečí,“ zašeptal Čenich.
„Nemůžu se dívat na všechny strany najednou,“ ohradil se muminek. „Dozadu se dívej ty, já to nestíhnu.“

„Ne, ne, dozadu ne,“ bránil se Čenich ustrašeně. **„Když jde někdo za tebou, tak je to mnohem horší, než když se s někým střetneš. Děláš to ale na vlastní riziko.“**

„Tak jdi první ty,“ odpověděl muminek.

„To taky nechci!“ vykřikl Čenich. „Nemohli bychom jít vedle sebe?“

„Postele mne pranic nezajímají,“ pokračovala ondatra chmurně. **„Bydlela jsem v pouhé díře, ale byla jsem tam spokojená.** Filozofovi je sice lhostejné, zda se mu vede dobře či naopak, ale rozhodně to byla díra dobrá.“

„Deště jsou někdy nenormální?“ zeptal se muminkův tatínek. „Smím vám nalít ještě skleničku?“
„Tak třeba trochu,“ odvětila ondatra. „Děkuji, děkuji. Už je to lepší. Velký zánik, co nás čeká, mně moc velké starosti nedělá, ale když k němu má dojít, nerada bych, aby mi přitom byla zima na břicho.“

Při ranní kávě jim ondatra na stole verandy předvedla celý vesmír. „Tady je slunce,“ řekla a ukázala na cukřenku. „Všechny tyhle suchary jsou hvězdy. A tenhle drobek sucharu představuje zemi. Tak je nepatrná!“

„No tak, no tak,“ přerušil ji tatínek.

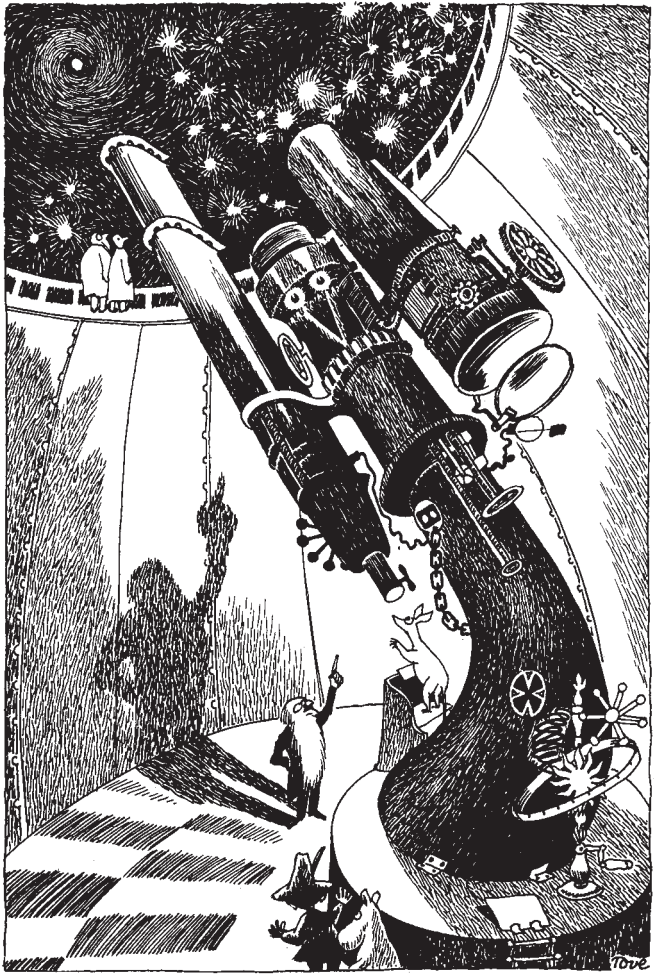
Ondatra se však nedala vyrušit a pokračovala:

„Další sluneční soustava se na váš verandový stůl ani nevejde. Ta je tam venku!“

A po těch slovech vyhodila obložný chlebiček ven do zahrady.

„Ne tak zhurta,“ ohradila se maminka a odsunula zbytek chlebičků stranou.

„Je to možné,“ odpověděl Šňupálek.

„Musíme se řídit pouhým citem. Stejně jsem na kompasy nikdy nevěřil. Jenom ničí přirozený smysl pro světové strany.“

„Ve mně se teď probudil přirozený smysl pro jídlo,“ prohlásil Čenich. „Proč jsme už tak dlouho nejedli?“

Slečna Ferka uchopila velký kámen a hodila jej na jedovatý keř. Protože se však příliš nevyznala v míření, trefila muminka do bříška. „Ó, hrůza!“ vykřikla. „Zabila jsem ho!“

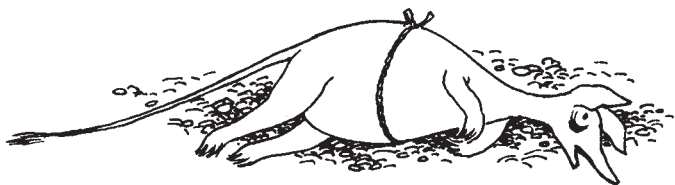
„To je slečnám podobné,“ poznamenal Čenich.

Šňupálek se posadil vedle něho a pravil vlídně:
„Já vím. **Všechno se stane těžkým, když chceme věci vlastnit, nosit je s sebou a mít je.** Já se na ně jenom dívám, a když jdu pryč, odnáším si je v hlavě. To mi dělá větší radost než nošení zavazadel.“

„Mohl jsem je mít v batohu,“ řekl Čenich zničeně. „**Dívat se na věci přece není totéž jako okusit je a vědět, že nám patří.**“

Bambul zrudl a řekl:

„S vědou se nežertuje. Sbohem! Poroučím se.“

„Ale milá Ferko, vždyť jsou to jen kobylky,“

těšil ji bratr. „Přece ses už s nimi
setkala - na bále jedna hrála na housle.“

„Jenomže tyhle se hemží!“ křičela slečna Ferka.

„Jedna kobylka se nemůže hemžit!“

Za žádnou cenu nemůže!“

